

บทความวิจัย

เรื่อง ทรรศนะคติด้านความงามของผู้หญิงจีนจากสื่อออนไลน์งามผู้พลิกประวัติศาสตร์จีน

โดย

นางสาวนันทวัน รุ่งโรจน์อัสวกุล

รหัสนักศึกษา 05530803

เสนอ

อาจารย์คมกฤช อู่เต็กเค็ง

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษารายวิชา 450 460 การศึกษาเอกเทศ

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ภาคการศึกษาปลาย ปีการศึกษา 2556

หัวข้อบทความวิจัย	ทฤษฎีคติด้านความงามของผู้หญิงจีนจากลัทธิขงจื๊อหญิงงามผู้พลิกประวัติศาสตร์จีน
ชื่อนักศึกษา	นางสาวนันท์วัน รุ่งโรจน์อัสกุล รหัสนักศึกษา 05530803
อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์คมกฤษ อยู่เต็กเค่ง
สาขาวิชา	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์
ปีการศึกษา	2556
คำสำคัญ	ลัทธิขงจื๊อหญิงงามจีน ความงามของผู้หญิงจีน ผู้หญิงจีน

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ ความเป็นมาและลักษณะของลัทธิขงจื๊อหญิงงามผู้พลิกประวัติศาสตร์จีน และทฤษฎีคติของจีนในด้านความงามของผู้หญิงผ่านความเข้าใจจากลัทธิขงจื๊อหญิงงามผู้พลิกประวัติศาสตร์จีน โดยศึกษาข้อมูลจากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับลัทธิขงจื๊อหญิงงาม และเอกสารที่เกี่ยวกับความงามและมุมมองเพศหญิงของจีนเท่านั้น

ผลการศึกษาพบว่า ความเป็นมาและลักษณะของลัทธิขงจื๊อหญิงงาม คือ ประวัติและตำนานของทั้งไซซี หวังเจาจวิน เตียวเสี้ยน และหยางกู่เฟย ความงามของทั้งสี่คนมีอิทธิพลต่อประวัติศาสตร์จีน โดยไซซี หวังเจาจวิน และเตียวเสี้ยนเป็นหญิงงามที่ทำให้คุณประโยชน์ต่อชาติบ้านเมือง ส่วนหยางกู่เฟยเป็นหญิงงามที่เป็นภัยต่อชาติบ้านเมือง

การมองความงามของผู้หญิงตามทฤษฎีคติของจีนจากลัทธิขงจื๊อหญิงงาม โดยมองจากความงามของรูปร่างหน้าตา ความงามของการแต่งกาย ความงามที่เกิดจากการตัดแปลง ความงามของกิริยามารยาท และความงามที่เกิดจากความสามารถพิเศษ การให้คำนิยามด้านความงามของจีนจะแตกต่างกันไปตามยุคสมัย โดยมีบริบททางสังคม คือ ความเชื่อที่เปลี่ยนแปลงไปเป็นตัวกำหนด

นอกเหนือจากความงามของทั้งสี่ขงจื๊อหญิงงามในประวัติศาสตร์จีน ยังคงปรากฏความไม่งามของแต่ละคน ตามทฤษฎีคติของจีนที่เชื่อว่าไม่มีสิ่งใดในโลกที่ดีพร้อมและสมบูรณ์แบบ แม้แต่ลัทธิขงจื๊อหญิงงามที่ขึ้นชื่อในเรื่องสุดยอดความงามยังคงต้องมีข้อบกพร่อง

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อ.....	ก
สารบัญ.....	ข
สารบัญภาพ.....	ค
บทนำ.....	1
วัตถุประสงค์ของการศึกษา.....	3
วิธีดำเนินการวิจัย.....	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	3
เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	3
ผลการศึกษา.....	8
ความเป็นมาและลักษณะของสื่อชุดหญิงงาม.....	8
ทฤษฎีแนวคิดเกี่ยวกับความงามของคนจีนจากสื่อชุดหญิงงาม.....	16
อภิปรายและสรุปผลการศึกษา.....	18
บรรณานุกรม.....	20

สารบัญภาพ

ลำดับ	หน้า
1 ภาพวาดนางไซซีฟอกค้ายริมลำธาร.....	11
2 ภาพถ่ายรูปปั้นไซซีฟอกค้าย.....	11
3 ภาพวาดฝูงนกบินและหวังเจาจินคิดผีผา.....	12
4 ภาพวาดหวังเจาจินคิดผีผา.....	12
5 ภาพถ่ายรูปปั้นแกะสลักหวังเจาจิน-อุทยานที่มองโกเลียใน.....	12
6 ภาพวาดเตี้ยวเสี้ยน.....	13
7 ภาพวาดเตี้ยวเสี้ยน ตั้งโต๊ะ และลิโป้ ในตำนานหนังสือสามก๊ก.....	13
8 ภาพวาดหยางกุ้ยเฟย.....	13
9 ภาพวาดหยางกุ้ยเฟยปรุงน้ำหอมจากดอกไม้ในสวน.....	13
10 ภาพถ่ายรูปปั้นแกะสลักหยางกุ้ยเฟย ณ มณฑลซีอาน.....	14

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ผู้หญิงกับความงามเป็นสิ่งที่คู่กัน แต่คำนิยามของความงามก็มีความแตกต่างกันไปตามแต่ละชนชาติ โดยได้รับอิทธิพลมาจากปัจจัยต่างๆ เช่น ความเชื่อ ลักษณะภูมิประเทศและภูมิอากาศ ช่วงเวลา ทัศนคติส่วนบุคคล เป็นต้น ความงามของผู้หญิงไม่เพียงแต่เป็นสิ่งที่ได้รับความสนใจในสังคมทุกระดับ แต่ยังมีฤทธิ์อำนาจร้ายกาจไม่แพ้อาวุธใดในโลก สามารถทำให้ผู้ชายพ่ายแพ้อย่างราบคาบด้วยกันทั้งโลก ไม่เว้นแม้ยอดคนกรบผู้ทรงเกียรติที่ทำสงครามปราบผู้คนมาแล้วนับไม่ถ้วนอย่างเช่น จูเลียต ซีซาร์และมาร์ค แอนโทนี่ เป็นต้น (ชาอุชัย เศรษฐภูธร 2550)

ประเทศจีนเป็นชนชาติที่เก่าแก่และมีประวัติศาสตร์อันยาวนาน มีการบันทึกเรื่องราวอยู่มากมาย โดยเฉพาะเรื่องของความเป็นชาติ สงคราม และการช่วงชิงอำนาจ แต่ก็มีเรื่องราวจำนวนไม่น้อยที่บันทึกเรื่องราวของผู้หญิง โดยเฉพาะความงามของผู้หญิงที่เปรียบเสมือนมวลบุปผามาลี และความงามเหล่านี้ยังเป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงหลายเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์จีน

เรื่องราวของสี่ยอดหญิงงามในจีนมีหลากหลาย แต่เหล่าสี่ยอดหญิงงามที่น่าสนใจจากอดีตเหล่านี้ เป็นหญิงที่มีทั้งความงามรูป งามปัญญา งามจรรยา และงามในแง่มุมต่างๆอีกมากมาย ได้แก่ ไซซี ผู้มีความงามทั้งโฉมหน้า ผิวพรรณขาวผ่อง มารยาทงาม และปัญญาฉลาดหลักแหลม ความงามที่ทำให้ปลาฉลามว่ายน้ำและจมลงไปได้ น้ำ หวังเจาเจิน ความงามที่ทำให้แม้แต่ฝูงนกยังลิ้มขยับปีกจนร่วงหล่นจากท้องฟ้า ทั้งรูปโฉมที่งดงามและชำนาญการเล่นเครื่องดนตรีพิผา มีปัญญาดีและเลือกวิถีชีวิตตนอย่างฉลาดไม่ถูกอคติครอบงำ เตียวเสี้ยน รูปร่างอ่อนแอ อ่อนแอและริมฝีปากแดงเล็ก ความงามที่แม้แต่ดวงจันทร์ยังต้องหลบเลี่ยงให้และแม้แต่กวนอูยังเบิกตาม่านางไม่ลง และหยางกุ้ยเฟย หญิงงามอวบน้ำที่ชำนาญทั้งการขับร้อง ฟ้อนรำ ทำดนตรี อีกทั้งนิสัยชอบแต่งตัวและชอบใช้เครื่องประทีน โคมของนาง ทำให้นางกลายเป็นสนมอันเป็นที่รักของพระราชา ความงามที่ทำให้มวลหมู่ดอกไม้ต้องละอาย ความงามของหญิงงามเหล่านี้เองเป็นความงามที่สามารถพลิกประวัติศาสตร์จีนได้ จึงทำให้ชื่อของหญิงงามเหล่านี้ยังคงเป็นที่แพร่หลายติดปากติดใจคนจีนมากที่สุด (ถาวร สีข โภศล 2554 : 21)

ลึ่ยอดหญิงงามเป็นที่กล่าวขานกันมาจนถึงปัจจุบัน และยังมีหลักฐานทางประวัติศาสตร์ ยืนยันว่ามีตัวตนจริง ได้แก่ ไซซี หวังเจาจวิน และหยางกู่เหยย ส่วนเดียวเสียนเป็นที่รู้จักกันดีของ คนไทยจากหนังสือสามก๊กฉบับนิทาน ถึงแม้จะไม่ปรากฏอยู่ในสามก๊กฉบับประวัติศาสตร์และยัง ไม่สามารถหาหลักฐานที่พิสูจน์ว่าเธอมีตัวตนจริงหรือไม่ แต่ก็มีคนพยายามค้นหาร่องรอยของยอด หญิงงามผู้นี้จากบันทึกทางประวัติศาสตร์และค้นพบเค้าเงื่อนในหนังสืออันชูทงจื่อ ซึ่งเป็นหนังสือ บันทึกเรื่องราวของราชวงศ์ฮั่น (ถาวร ลิข โกลด 2544 : 117)

จากความงามของสุดยอดหญิงงามในประวัติศาสตร์จีนทั้งสี่คน ทำให้เกิดสำนวนและ กลอนที่ใช้เปรียบเปรยถึงหญิงงามมากมาย เช่น 沉鱼落雁 (งามจนมีปลาจมน้ำวารี ปักยัดคนกา) เปรียบจากความงามของไซซีและหวังเจาจวิน 闭月羞花 (งามจนจันทร์หลบ โคมสุดา มวลผลา ละอายนาง) เปรียบจากความงามของเดียวเสียนและหยางกู่เหยย นอกเหนือจากสำนวนต่างๆที่มัก ปรากฏอยู่ในการพูดถึงหญิงงาม ยังปรากฏรูปปั้น รูปวาด และการจัดเป็นสถานที่ท่องเที่ยว เช่น สุสานหวังเจาจวินที่มณฑลโกเลียใน รูปปั้นของหยางกู่เหยยที่เซียนฮัวซิง สถานที่ท่องเที่ยวในเมืองซี อาน เป็นต้น และเรื่องราวของทั้งสี่คนยังถูกประพันธ์ออกมาในรูปแบบต่างๆทั้งวรรณกรรม เพลง ภาพยนตร์จีน เช่น นวนิยายเรื่อง 越女剑 (กระบี่นางพญา)ของนักประพันธ์เอกกิมย้งที่สอดแทรก การที่พรรณนาความงามของไซซีได้ออกมามีชีวิตชีวาจนเป็นที่ตรึงใจของนักอ่านหลายคน เป็นต้น ไม่เพียงแต่ในจีนแผ่นดินใหญ่เท่านั้นที่มีการกล่าวถึงลึ่ยอดหญิงงามออกมาในรูปแบบการประพันธ์ ต่างๆ แต่ยังได้รับความสนใจในต่างประเทศ เช่น เพลงหวังเจาจวิน ขับร้องโดยนักร้องชาวฮ่องกง “ลิ่เยี่ยนผิง” เพลงไซซีของวงดนตรีสุนทราภรณ์ในประเทศไทย ภาพยนตร์เรื่องหยางกู่เหยย ใน ประเทศญี่ปุ่น เป็นต้น

จากการกล่าวถึงความงามของลึ่ยอดหญิงงามทั้งสี่ทั้งในด้านจิตรกรรม ศิลปกรรม ประติมากรรมและวรรณกรรมต่างๆตั้งแต่ในอดีตจนถึงปัจจุบัน ทำให้ผู้ศึกษาจึงสนใจที่จะศึกษา ทัศนคติด้านความงามของผู้หญิงจีนจากลึ่ยอดหญิงงามผู้พลิกประวัติศาสตร์จีน เพื่อให้เห็นถึง ทัศนคติของคนจีนต่อความงามของผู้หญิงจีนที่ถือเป็นตัวแทนด้านความงามของผู้หญิงจีนที่ ลึ่ซึ่งต่อไป

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาความเป็นมาและลักษณะของสี่ยอดหญิงงามผู้พลิกประวัติศาสตร์จีน
2. เพื่อศึกษาทัศนคติเกี่ยวกับความงามของผู้หญิงจีนผ่านความเข้าใจจากสี่ยอดหญิงงามผู้พลิกประวัติศาสตร์จีน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสี่ยอดหญิงงามผู้พลิกประวัติศาสตร์จีน
2. เก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับความเป็นมาและลักษณะของสี่ยอดหญิงงามผู้พลิกประวัติศาสตร์จีน ทั้งเอกสารภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ รวมทั้งสื่ออิเล็กทรอนิกส์
3. สัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญเรื่องสี่ยอดหญิงงามผู้พลิกประวัติศาสตร์จีน
4. เรียบเรียงผลการศึกษาในรูปแบบของบทความวิจัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบความเป็นมาและลักษณะของสี่ยอดหญิงงามผู้พลิกประวัติศาสตร์จีน
2. ทำให้ทราบถึงทัศนคติเกี่ยวกับความงามของผู้หญิงจีนผ่านความเข้าใจจากสี่ยอดหญิงงามผู้พลิกประวัติศาสตร์จีน

เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารที่ใช้เป็นกรอบความคิดที่ใช้วิจัย ได้แก่ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสี่ยอดหญิงงาม และเอกสารที่เกี่ยวข้องกับศิลปะความงามและมุมมองเพศหญิงของจีน

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสี่ยอดหญิงงาม

ถาวร สิกขโกศล (2544) เขียนหนังสือเรื่อง “สี่ยอดหญิงงามผู้พลิกประวัติศาสตร์จีน” กล่าวว่า ยอดหญิงงามทั้งสี่ถึงแม้จะไม่มีหลักฐานที่แน่ชัดว่ามีตัวตนจริง แต่อย่างน้อยก็มีเค้าบุคคลจริงใน

ประวัติศาสตร์ ต่อมากวีและนักประพันธ์ได้นำไปแต่งเติมให้เป็นเรื่องราวที่น่าสนใจ และในที่สุดชาวบ้านได้นำไปเล่าขานให้สนุกยิ่งขึ้นจนเป็นที่ติดปากติดใจคนมานานกว่าพันปี ทั้งความงามของไซซียอดหญิงงามผู้สยบจอมยุทธ์ หวังเจาจินยอดพญูผู้เสียสละความสุขสบายในวังหลวง ขอมเดินทางไปยังถิ่นทุรกันดารอย่างเผ่าซุงหนุเพื่อตอบแทนคุณแผ่นดิน เดียวเสียนอรไทผู้ไร้บุคคลจริง ความงามที่กำจัดคนชั่วให้กับชาติบ้านเมือง และหยางก๊วยเฟยนางงามลุ่มชาติ นอกจากความงามจากรูปโฉมแล้ว หยางก๊วยเฟยยังชอบใช้เครื่องประทีน โคมและแต่งกายงดงาม จนมีคำกล่าวขานว่าเป็นผู้คิดค้นน้ำหอมและเครื่องประทีน โคมในราชสำนัก แต่ในความเชื่อของชาวบ้านที่เล่าขานต่อกันมาในเรื่องความไม่งามที่แฝงอยู่ในสุดยอดความงาม ซึ่งความเชื่อดังกล่าวมาจากภาพการแต่งกายและประวัติของสี่ยอดหญิงงามทั้งสิ้น จึงมีการกล่าวขานดังนี้ ถึงแม้ความงามของไซซีจะงามเลิศล้ำจนมัจฉาอมวารีแต่เท้าของเธอกลับใหญ่กว่าเท้าของหญิงทั้งหลาย จึงได้ชื่อว่าเป็นสาวงามตีนโต ดังนั้นเธอจึงต้องสวมกระโปรงยาวใส่เกี้ยวไม้ ช่วยคลุมไว้ไม่ให้เห็นเท้า และเกี้ยวช่วยให้ชายกระโปรงสูงพื้นดิน ทำให้ยามเดินมีท่วงท่าลีลาดูอัปสรรสวรรค์ ส่วนหวังเจาจินกลับมีไหล่ที่ลาดคกผิดปกติกว่าหญิงทั่วไป ด้วยเหตุนี้เธอจึงต้องใช้ผ้าคลุมไหล่ที่มีการหนุนเสริมให้ดูไหล่งามเป็นปกติ ถือเป็นการเติมลดทอนลงบนผืนแพรงามช่วยให้เธองามเด่น ไร้ราศี ความงามลบจันทร์ของเดียวเสียนกลับมีความไม่งามประการหนึ่งคือ ปลายหูสั้นและเล็ก เธอจึงใส่ดัมพหูยกเพื่อแก้ไขความไม่งามดังกล่าว และหยางก๊วยเฟยหญิงงามจนดอกโบตั๋นซึ่งเป็นราชินีแห่งบุปผชาติต้องหุบกลีบชบดอกลง เพราะไม่กล้าประชันความงามกับเธอ แต่เธอกลับมีกลิ่นตัวเป็นโทษสมบัติ เธอจึงแก้ไขด้วยการลงสรงในธารหอมหัวชิง อบรมเสื้อผ้าและใช้แป้งหอมประทีนกลบกลิ่นกาย

อคอุย รัตนม้นเกษม (2553) เขียนหนังสือเรื่อง “ไซซี ผู้พลิกชะตาแผ่นดิน” กล่าวว่าไซซีเป็นผู้ที่มีความงามเป็นอันดับหนึ่งในบรรดาสี่ยอดหญิงงามทั้งสิ้นและอยู่ในความทรงจำของผู้คนนับพันปี ความงามของไซซียังถูกถ่ายทอดออกมาทางกลอนของหยางอี่หยวน บัณฑิตจากกลุ่มแม่น้ำฉางเจียง โดยมีการพรรณนาความงามของเธอไว้อย่างน่าทึ่ง มีใจความว่าถึงแม้เธอจะสวมเพียงชุดผ้าฝ้ายไม่ได้นุ่งชุดแพรไหมอย่างหญิงคนอื่น นั้งซักผ้าฟอกผ้าอยู่ริมลำธารด้วยผมเผ้ายุ่งเหยิง แต่กลับมิได้ทำให้ความงามของเธอเลือนหายไป หรือคราวที่เธอเจ็บปวดจนหน้าน้ำคิ้วมวด น้ำตาเอ่อคลอเต็มใบหน้าไปด้วยความโศกเศร้า แต่ก็ยังคงงดงามกว่าหญิงใดๆ ไซซีเป็นเพียงหญิงสาวชาวบ้านธรรมดาคนหนึ่ง แต่หน้าตาอันสะสวยของเธออยากที่จะหาหญิงใดในแผ่นดินมาเทียบได้ อีกทั้งเธอยัง

เป็นผู้ที่มีความกล้าหาญ ไหวพริบ ปฏิภาณ และจิตใจแห่งความรักในแคว้นยี่วี่ซึ่งเป็นแผ่นดินเกิด เธอมุ่งมั่นที่จะแก้แค้นให้กับเมืองเกิดของเธอ จึงยินยอมอุทิศตัวไปเป็นนางสนมของฟูไซ เจ้าเมืองแคว้นศัตรูของแคว้นยี่วี่ และใช้ความงามของเธอทำลายเจ้าเมืองแคว้นอู่ จนในที่สุดก็สามารถเอาอิสระกลับมาสู่แคว้นยี่วี่และทำให้แคว้นอู่ที่เคยเข้มแข็งและเป็นที่น่าเกรงขามของแคว้นอื่นๆต้องย่อยยับลงไป

อดุลย์ รัตนมโนเกษม (2553) เขียนหนังสือเรื่อง “หวังเจาจิน กล่าววาทะที่อนนโฆบาย อับปัญญา” กล่าววาทะหวังเจาจินเป็นเด็กสาวบ้านนอกที่ถูกคัดตัวเข้าสู่วังหลวง ถึงหน้าตาของเธอจะงามกว่าหญิงในวัยเดียวกัน แต่ความโชคร้ายในโชคชะตาทำให้เธอไม่ได้รับใช้พระเจ้าฮั่นหยวนตี้ และไม่ได้ใช้ชีวิตอย่างสุขสบายในวังหลวง เพราะเธอไม่ยอมให้สินบนหมายวนเสี ซ่างวาดภาพประจำราชสำนักที่คอยวาดภาพหญิงในวังเพื่อถวายให้กับพระเจ้าฮั่นหยวนตี้ชมและคัดเลือกขึ้นเป็นนางสนม ทำให้ซ่างแกล้งวาดภาพเธอให้รูปโฉมผิดเพี้ยนไป ทำให้เธอต้องทนทุกข์ระทมกับชีวิตอันโศกเดี่ยวในวังหลวง แต่เธอก็ยังมีเพื่อนคู่ใจคนหนึ่งชื่อว่าหลิวฮันฮัว ในขณะที่แผ่นดินจีนมักถูกรุกรานจะชนเผ่าตามชายแดนบ่อยครั้ง โดยเฉพาะเผ่าซุงหนู เพื่อให้เกิดความสงบ ทุกครั้งที่กษัตริย์จากเผ่าซุงหนูมาสู่ขอพระธิดากับทางราชสำนัก ทางจีนจะแต่งตั้งนางในหนึ่งคนให้เป็นองค์หญิงและยกให้กับกษัตริย์เผ่าซุงหนูไป เมื่อเธอทราบข่าวว่ามีกษัตริย์จากเผ่าซุงหนูมาสู่ขอพระธิดา ทั้งๆที่รู้ว่าชนเผ่านี้อยู่ในดินแดนอันไกลแสนไกล ซ้ำยังทรกัณดารอย่างมากแต่เธอก็กลับเสนอตัวเอง ในวันที่เธอจะต้องเดินทางถือเป็นครั้งแรกที่ได้ปรากฏรูปโฉมอันงดงามต่อหน้าพระเจ้าฮั่นหยวนตี้ ถึงแม้จะรู้สึกเสียดายเป็นอย่างมากแต่ด้วยความเป็นกษัตริย์ยอมตรัสแล้วไม่คืนคำ จึงต้องยอมปล่อยให้เธอไป ต่อมาจึงสั่งประหารเหมาโยนเสี การเดินทางในครั้งนี้หลิวฮันฮัวขออาสาติดตามเธอไปด้วย และขณะเดินทางเธอทำให้ฝูงห่านหงส์ที่บินผ่านมามองเห็นเธอยังลี้มกระพือปีกบินจนตกลงมา เมื่อถึงที่หมายเธอก็ทำหน้าที่ของเธอและปรนนิบัติสามีอย่างเต็มที่จนกระทั่งสามีเสียชีวิต ซ้ำยังปฏิบัติตามประเพณีของเผ่าคือต้องเป็นแต่งงานกษัตริย์องค์ต่อไปซึ่งเป็นลูกของเธอเอง และเธอก็อยู่ที่เผ่าซุงหนูจนกระทั่งเสียชีวิตลง สุสานของเธอจึงตั้งอยู่ที่นั่นจนถึงปัจจุบัน แต่การเสียสละของเธอในครั้งนี้ทำให้สงครามของทั้งสองชาตินี้ก็ยุติไปอย่างยาวนาน

อคอุลย์ รัตนมันัณเกษม (2553) เขียนหนังสือเรื่อง “เตียวเสี้ยน ผู้พิถึภยกำจัถักังฉิน” กล่าวว่เตียวเสี้ยนเป็นชื่อของสตรีงามในประวัถศาสตรจีนที่มีชื่อเสียงไม่แพ้หญิงงามคนอื่น แต่เป็นเพียงนางในวรรณกรรมนิยายอิงประวัถศาสตรเรื่องสามก๊กเท่านั้น ไม่ได้ตัวตนจริง บางตำนานกล่าวว่าเธอเป็นลูกของคนแซ่ลู่คนหนึ่ง แต่พ่อแม่ของเธอเสียงชีวิตไปทำให้ต้องกลายมาเป็นเด็กขอทาน ครั้งแรกที่อ้องอู่้นพบเธอ เธอมีสภาพเนื้อตัวสกปรกมอมแมม แต่เมื่อเธอใช้มือเกาศีรษะที่มีแต่เศษดินติดผม เมื่อเศษดินเหล่านั้นหลุดร่วงก็พบกับเส้นผมอันสวยงาม หน้าตาที่มอมแมมก็กลายเป็นชาว่องสวยงาม อ้องอู่้นรู้สึกถูกชะตากับเธอจึงรับมาเลี้ยงเป็นบุตรบุญธรรมและตั้งชื่อว่าเตียวเสี้ยนแต่อีกตำนานหนึ่งกล่าวว่าพ่อแม่ของเธอถูกตั้งโตะฆ่าตาย ทำให้เธอโกรธแค้นมาก และอ้องอู่้นก็ต้องการจะยืมมือลิโป้ฆ่าตั้งโตะ จึงวางแผนจะใช้เตียวเสี้ยนเป็นเครื่องมือ แต่หน้าตาของเธอไม่สวยพอ หมอฮัวโตะจึงวางแผนให้เอาศีรษะของไซซีมาเปลี่ยนแทน และผ่าตัดเอาถุงฉึของฉิงเคอหญิงสาวผู้กล้าหาญมาเปลี่ยนให้เธอ เพื่อหายจากนิสัยขี้กลัว หลังจากนั้นเธอก็เริ่มใช้มารยาหญิงจนกระทั่งสามารถยืมมือลิโป้ฆ่าตั้งโตะได้ แต่ถึงจะมีการกล่าวขานถึงเรื่องราวของเตียวเสี้ยนแตกต่างกันไป แต่เรื่องราวด้านความงามของเธอก็ถูกกล่าวเหมือนกันในทำนองที่ว่า งามจนพระจันทร์ต้องยอมสยบให้กับเธอ และเธอก็ใช้ความงามของตนคลึ่คลายสถานการณ์ทางการเมือง โดยการเข้ายุงและยืมมือลิโป้ฆ่าตั้งโตะผู้กุมอำนาจทางการเมืองทั้งหมดได้ ผู้ประพันธ์มักจะบรรยายว่าเธอเป็นหญิงที่งามทั้งรูปร่าง สติปัญญาและคุณธรรม

อคอุลย์ รัตนมันัณเกษม (2553) เขียนหนังสือเรื่อง “หยังกู่ยเฟย ผู้สร้างตำนานรักฮ่องเต้” กล่าวว่าหยังกู่ยเฟยเป็นลูกของเจ้ากรมการปกครองเมืองเสฉวน ชื่อเดิมของเธอคือหยังอ้อหยวน แปลว่ากำไลหยก ตอนที่เธอเกิดมาแม่ของเธอไม่ค่อยชื่นชมเนื่องจากเธอเป็นหญิง ต่อมาเธอได้ถวายตัวเป็นพระชายาให้กับโ้วหวางพระโอรสของพระเจ้าถังเสียนจง แต่เธอก็มิได้ต้องการเพียงเท่านั้น เธอยังมีความใฝ่ฝันที่จะได้เป็นแม่ของแผ่นดิน ต่อมาอู่ฮู่ยเฟยพระสนมคนโปรดของพระเจ้าถังเสียนจงเสียงชีวิตลง ถึงแม้จะมีพระสนมหมอยเฟยทิ้งดงามคอยปรนนิบัติ แต่กลับมีนิสัยเยอหยิ่ง ทำให้พระเจ้าถังเสียนจงคำริหาสาวงามมาเคียงข้างกาย เมื่อได้พบกับเธอ หญิงสาววัยแรกรุ่ง ความงามอวบอัดและยังเพียบพร้อมไปด้วยความสามารถทางกวีและดนตรี ซ้ำยังมีหน้าตาที่คล้ายคลึงกับพระสนมอู่ฮู่ยเฟย ทำให้พระเจ้าถังเสียนจงโปรดปรานเธอเป็นอย่างมาก ต่อมาจึงแต่งตั้งเธอขึ้นเป็นพระสนมหยังกู่ยเฟย ทำให้ในช่วงเวลานั้นเกิดกระแสการอยากมีลูกสาวมากกว่าลูกชายในหมู่ชาวบ้าน เธอ

เป็นผู้ริเริ่มการใช้แป้งหอมในราชสำนัก แต่ทำให้เป็นที่นิยมในหมู่ชาวบ้าน แต่ความสวยของเธอก็เป็นเหตุให้กษัตริย์สุดประเสริฐอย่างพระเจ้าถังสวนจงแห่งราชวงศ์ถัง กลายเป็นกษัตริย์เจ้าสำราญ มัวเมาอยู่กับโคมงามจนราชบัลลังก์ล่มสลาย บั้นปลายชีวิตของเธอจึงต้องตายด้วยคำสั่งประหารจากพระเจ้าถังสวนจงอันเป็นที่รักของเธอเอง

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับศิลปะความงามและมุมมองเพศหญิงของจีน

เลียง เสถียรสุด (2544) เขียนหนังสือเรื่อง “ประวัติวัฒนธรรมจีน” กล่าวว่า สมัยราชวงศ์เหนือ-ใต้ผู้หญิงทางภาคใต้นิยมสวมเสื้อกว้างและหลวมส่วนภาคเหนือจะใส่เสื้อแบบรัดตัว และเกล้ามวยผมแบบอื่น ส่วนในสมัยราชวงศ์ซ่งภาคใต้นิยมมัดทำให้เล็ก โดยเริ่มใช้ผ้าพันผ้าทำตั้งแต่เด็ก สาเหตุมาจากกษัตริย์ในยุคห้าราชวงศ์ โปรดให้นางระบำใช้ผ้ามัดเท้าแล้วเดินได้โดยมีไม้กลมหนุนส้นเท้าให้สูง จึงทำให้ในราชวงศ์หมิงมีการเผยแพร่ประเพณีมัดเท้าอย่างแพร่หลายในประเทศจีน

อดุลย์ รัตนม้นเกษม (2548) เขียนหนังสือเรื่อง “เรื่องเพศในวัฒนธรรมจีน 4,000 ปี” กล่าวว่า ในสมัยซันผู้หญิงนิยมกันคิ้ว แล้วใช้หมึกค้ำน้ำเงินหรือหมึกดำเข้มเขียนคิ้วในรูปหัวคิ้วขีดหางคิ้วชี้ลง ต่อมาความนิยมของรูปแบบคิ้วก็เปลี่ยนไปนิยมแบบโค้งมนและเรียวยาว ผู้หญิงมักจะทาแป้งตามใบหน้า ลำคอ และหัวไหล่ ทางแป้งสีแดงไว้บนแก้ม และปิดกระดาดสีแผ่นกลมไว้ตรงมุมปากทั้งสองข้างและบนหน้าผาก ส่วนในสมัยราชวงศ์ถังมีค่านิยมคือรูปร่างท้วมนิดๆ ดูเจ้าเนื้อ สมัยต้นราชวงศ์หมิงภาพลักษณ์ของหญิงสาวที่เป็นที่นิยมคือ รูปร่างอวบอัด หน้าอกใหญ่ แข็งแรง ท้องน้อยกึ่งกลม และต้นขาอวบใหญ่ แต่เมื่อมาถึงช่วงปลายราชวงศ์หมิงกลับเปลี่ยนแปลงไปนิยมเอวบางรูปร่างน้อย และใบหน้ากลมคล้ายลูกแตง ต่อมาในราชวงศ์ชิงยังคงรูปร่างผอมบาง แต่ใบหน้าเรียวยาว

บงกชกร จิตตะโสภี (2555) เขียนเอกสารงานวิจัยเรื่อง “วัฒนธรรมทางเพศในราชสำนักของชาวจีนโบราณ” กล่าวว่า เมื่อพระเจ้าหลี่ยุวี่แห่งราชวงศ์ถังได้มีความชื่นชอบการเดินระบำของนางสนมนางหนึ่ง ที่ใช้ผ้าพันเท้าให้เล็กและโค้งงอเหมือนรูปพระจันทร์เสี้ยว สิ่งนี้จึงกลายเป็นความ

นิยมในราชสำนัก โดยผู้หญิงจะนำเอาผ้าไหมมาพันเท้าให้เล็ก และแพร่ขยายความนิยมไปยังชาวบ้าน ทำให้ความงามของผู้หญิงในสมัยนั้นถูกตัดสินด้วยขนาดของเท้า คือ ยิ่งมีขนาดเท้าเล็กก็จะยิ่งดูสวยและได้รับความสนใจมากขึ้น โดยขนาดเท้าที่สวยงามที่สุดถึงขนาดได้รับคำเรียกขานว่าดอกบัวทองคำ คือ เท้าที่มีขนาด 3 นิ้ว ถ้าใหญ่กว่านั้นจะมีชื่อเรียกและได้รับการยอมรับว่าสวยลดลงไปตามขนาดที่ใหญ่ขึ้น นอกจากนี้ยังกล่าวถึงความงามของผู้หญิงผ่านทาง การคัดเลือกตัวนางสนมที่ นอกจากการคัดจากรูปร่างและอากัปกริยาแล้วยังมีการใช้ไม้บรรทัดวัดขนาดของมือและเท้า ผู้ที่มีมือและเท้ามีขนาดใหญ่จะไม่ได้รับการคัดเลือกให้ผ่านเข้าไปสู่รอบต่อไป

ผลการศึกษา

1. ความเป็นมาและลักษณะของสียอดหญิงงาม

1.1 ประวัติและตำนาน

1.1.1 ไชซี

เป็นชื่อเรียกในภาษาจีนสกุเกี้ยน เรื่องราวของไชซีเกิดปลายสมัยยุคชุนชิว เป็นช่วงแห่งการเกิดสงครามระหว่างแคว้นอู๋กับแคว้นเยว่ ไชซีเป็นลูกสาวคนตัดฟันในหมู่บ้านเชิงเขาจู้หลัวซาน เมืองเยว่ เธอได้รับการคัดเลือกจากการเฟ้นหาสาวงามตามคำสั่งของโกวเจี้ยน เจ้าเมืองเยว่ เพื่อจะส่งสาวงามไปเป็นเครื่องบรรณาการให้กับฟูไช เจ้าเมืองอู๋ที่โกวเจี้ยนเคยพ่ายแพ้และต้องทนแก้งเป็นทาสรับใช้ผู้ซื้อสัตว์ของฟูไชเพื่อให้ฟูไชตายใจ และจะหาโอกาสกลับไปแก้แค้น ฟานหลีทหารคู่ใจของโกวเจี้ยนได้รับคำสั่งให้ไปรับไชซีมาฝึกฝนวิชาความรู้ เริ่มจากการสอนให้มีความรักชาติ จนถึงจรตมารยาที่หญิงพึงกระทำนานเป็นเวลาถึง 6 ปี เมื่อส่งไชซีไปเป็นเครื่องบรรณาการแก่ฟูไชทันทีที่เห็นหน้านางก็ทำให้ฟูไชผู้ดั่งโคลนในสุรานารีเป็นเดิมที่ตกตะลึงยิ่งขึ้นไปอีก ไชซีใช้จริตที่เรียนรู้มาหลอกล่อให้ฟูซาหลงรักนางอย่างหัวปักหัวปำ นางจึงใช้โอกาสกำจัดทหารที่ไม่ไว้ใจนาง จนหมดสิ้นหนาม และสุดท้ายทหารเมืองเยว่ก็สามารถตีเมืองอู๋ที่อ่อนแออย่างมากในช่วงเวลานั้นได้ นางจึงได้ชื่อว่าเป็นยอดหญิงงามผู้สยบจอมยุทธ์ (อดุลย์ รัตนมันเกษม 2553 : 115)

1.1.2 หวังเจาจวิน

อยู่ในสมัยราชวงศ์ซ่งตะวันตก เดิมมีนามว่าหวังเจียง บิดาของนางเป็นเจ้าของเมืองที่บ้านของนางมีฐานะดี นางจึงได้รับการเลี้ยงดูและการศึกษาที่ดีตั้งแต่เด็ก และดนตรีที่นางโปรดปรานมากที่สุดคือ “ผีผา” เมื่อโตขึ้นจึงได้รับการคัดเลือกเข้าวังหลวง พระเจ้าฮั่นหยวนตี้ต้องการคัดเลือกนางสนมจึงให้หมายวนเซ่ววาดภาพนางใน หวังเจาจวินไม่ยอมให้สินบนกับหมายวนเซ่วจึงถูกแกล้งวาดภาพให้ไม่งาม นางจึงไม่มีโอกาสได้เป็นสนม หวังเจาจวินใช้ชีวิตอยู่ในวังอย่างอับเฉา จนกระทั่งได้ทราบข่าวว่ากษัตริย์เผ่าซุงหนูให้ทูตมาเจรจาขอสาวงามจากจีนไปเป็นนางบำเรอให้หัวหน้าเผ่า เพื่อเป็นการเจริญสัมพันธไมตรีกับราชสำนักฮั่น นางจึงเสนอตัวรับภารกิจนี้ ในวันส่งตัวนางเป็นครั้งแรกที่พระเจ้าฮั่นหยวนตี้ได้เห็นโฉมหน้าของนาง ถึงกับรู้สึกเสียดายนางจนเกือบอาการไว้ไม่อยู่ แต่อย่างไรก็ตามกษัตริย์ยอมตรัสแล้วไม่คืนคำ การเดินทางอันแสนไกลไปยังเผ่าซุงหนู หวังเจาจวินยังคงมีผีผาอยู่ข้างกายนางเสมอ และจะคิดผีผาตอนที่นางรู้สึกคิดถึงบ้าน ทำให้ผู้ที่ได้ฟังรู้สึกเศร้าและสงสารนางเช่นกัน เมื่อไปถึงเผ่าซุงหนูนางได้รับการแต่งตั้งเป็นพระราชินีแห่งเผ่าซุงหนู และมีบุตร 1 คน การเดินทางจากบ้านเกิดเมืองนอนของนางครั้งนี้ ทำให้ความสัมพันธ์ของแผ่นดินฮั่นกับเผ่าซุงหนูเป็นไปด้วยดีตลอดมา (อคุลย์ รัตนมันเกษม 2553)

1.1.3 เตียวเสียน

เป็นนางในวรรณคดีที่ไม่มีการบันทึกว่ามีตัวตนจริงในประวัติศาสตร์ แต่ชื่อของนางก็ถูกนำมาประพันธ์เป็นตัวละครสำคัญตัวหนึ่งในนิยายสามก๊กฉบับล่อกวन्दง ให้เป็นหญิงงามที่เสียสละตนเองเพื่อกำจัดผู้คิดการกบฏต่อบ้านเมืองอย่างตั้งโต๊ะ ซึ่งเป็นแผนการของอั้งอั้งที่ทำทียกนางให้กับลิโป้ทหารคู่ใจของตั้งโต๊ะก่อน แต่กลับส่งนางไปให้ตั้งโต๊ะแทน เพื่อให้ลิโป้คิดใจกับตั้งโต๊ะ และในที่สุดก็สำเร็จ ลิโป้โกรธมากจนฆ่าตั้งโต๊ะตาย ถือเป็นหญิงงามที่ช่วยชาติกำจัดคนชั่วที่คิดการกบฏ (อคุลย์ รัตนมันเกษม 2553 : 115) ชื่อของเตียวเสียนปรากฏอยู่ในหนังสือฮั่นซุทงจื้อ (บันทึกของราชวงศ์ฮั่น)ว่า “เมื่อครั้งโจโฉยังไม่ได้เป็นใหญ่ ได้ชักจูงตั้งโต๊ะให้ถวายเตียวเสียน เพื่อให้พระเจ้าเหี้ยนเต้ลุ่มหลง” แสดงว่าเตียวเสียนมีตัวตนอยู่จริงในประวัติศาสตร์แต่เป็นคนของตั้งโต๊ะ (ถาวร ลิกขโกศล 2554)

1.1.4 หยางก้วยเฟย

เกิดในสมัยพระเจ้าถังสวนจงแห่งราชวงศ์ถัง ชื่อเดิมของนางคือ หยางยู่วาน แต่คำว่า “ก้วยเฟย” หมายถึงตำแหน่งชายองคค์ที่สองของกษัตริย์ บ้านเดิมของนางอยู่ที่หย่งเล่อเมืองฝูโจว เกิดที่เมืองเฉิงตู มณฑลเสฉวน นางอาศัยอยู่กับอาเพราะกำพร้าบิดา แต่มีหน้าตาอันงดงามและเก่งเรื่อง การขับร้อง ฟ้อนรำ และเล่นดนตรี เมื่อโตขึ้นอาของหยางก้วยเฟยจึงนำนางไปถวายให้โส้วอ้อง บุตรคนที่ 18 ของพระเจ้าถังสวนจง เมื่อพระเจ้าถังสวนจงเห็นนาง จึงสั่งให้โส้วอ้องพานางมาเข้าเฝ้า และขอนางจากบุตรชายมาเป็นเมียของตนเอง โดยให้นางออกบวชเป็นนักพรตหญิงอยู่สักพักหนึ่ง และกลับมาจึงแต่งตั้งให้เป็นก้วยเฟย พระเจ้าถังสวนจงหลงใหลในเสน่ห์ของนางและตามใจนางทุกอย่าง จนกระทั่งปล่อยให้หมยเฟยที่พระเจ้าถังสวนจงเคยโปรดปรานในอดีตต้องอยู่อย่างเงิบเหงา เพราะไม่เคยมีโอกาสได้ไปหานางเลย เนื่องจากหยางก้วยเฟยก็ดกกันไม่ให้ไปพบนาง หยางก้วยเฟย ไม่ได้ได้ดีเพียงคนเดียว แต่ยังทำให้บรรดาญาติพี่น้องได้รับราชการและได้ดีกันถ้วนหน้า จนทำให้ สมัยนั้นผู้คนอยากมีลูกสาวมากกว่าลูกชาย พระเจ้าถังสวนจงเดิมทีเคยเป็นกษัตริย์ที่ดี ดูแลบ้านเมือง แต่เมื่อบ้านเมืองเจริญจึงหลงระเริงกับสุรานารี ยิ่งเจอกับหยางก้วยเฟยผู้เต็มเปี่ยมไปด้วยความงาม และเสน่ห์ จึงทำให้พระเจ้าถังสวนจงไม่สนใจบ้านเมือง ข้าราชการน้อย โกงกันอย่างสบาย จนสุดท้าย มีแต่ความวุ่นวายในราชสำนัก ประชาชนก็เดือดร้อน จนถูกทัพของอันลู่ชานเข้ามาประชิดเมือง พระเจ้าถังสวนจงต้องหนีออกจากเมือง เหล่าบริวารจึงเรียกร้องให้ประหารหยางก้วยเฟยและญาติ ของนาง รวมทั้งพากันกล่าวโทษว่านางทำให้ชาติบ้านเมืองต้องล่มสลาย จนสุดท้ายพระเจ้าถังสวน จงต้องจำใจมอบความตายให้นาง โดยการนำผ้าแพรขาวมอมให้กับนางเพื่อผูกคอตาย หยางก้วยเฟย จึงได้รับการเรียกขานว่าเป็นหญิงงามล่มชาติ (อคุลย์ รัตนมันเกษม 2553 : 125)

1.2 ลักษณะของสุดยอดหญิงงาม

1.2.1 ไชซี

รูปที่ 1 ภาพวาดนางไชซีฟอกค้ำยริมลำธาร

(ที่มา : <http://th.wikipedia.org/wiki/ไชซี>)

รูปที่ 2 ภาพถ่ายรูปปั้นไชซีฟอกค้ำย ณ มณฑลเจ้อเจียง

(ที่มา : <http://www.absolutechinatours.com/Shaoxing-attractions/Xi-Shi-Native-Place-Scenic-Area-914.html>)

ความงามของไชซีถือเป็นสุดยอดแห่งหญิงงามทั้งสี่ และได้รับการขนานนามว่างามจนปลาที่เห็นหน้านางตกตะลึงในความงามจนลืมว่ายน้ำ ทำให้อจมลงไปก้นบึง แม้แต่มหากวีของจีนในยุคถึงอย่างหลี่ไป๋ยังได้พรรณนาชมความงามของนางไว้ว่า 西施越溪女，出自苕萝山。秀色掩今古，荷花羞玉颜。 หมายถึง ไชซีหญิงสาวแคว้นเยว่ มาจากเขาจู่หลั่ว จาก โบราณยุคปัจจุบัน (ราชวงศ์ถัง) ไม่มีใครงามสู้นาง ได้ความงามที่แม้แต่ดอกบัวยังยอมสยบให้กับใบหน้านางที่งามดั่งหยก ความงามของไชซีได้รับการบรรยายว่าเป็นผู้ที่มี 五官端正 หรือผู้ที่มีความสมส่วนของอวัยวะห้าอย่าง ได้แก่ ตา หู จมูก ปาก และคิ้ว คือ ความยาวจากหน้าผากถึงคิ้ว คิ้วถึงจมูก และจมูกถึงคาง ในแต่ละส่วนจะต้องมีความยาวเท่ากับความยาวของจมูก และความยาวของหูถึงหางตา หางตาถึงหัวตา และความกว้างระหว่างตาสองข้างในแต่ละส่วนจะต้องมีความกว้างเท่ากับความกว้างของดวงตานั้นดวง นอกเหนือจากนี้ยังมีการบรรยายความงามของนางว่าเป็นผู้ที่มีผิวพรรณขาวเนียน รูปร่างออรชร ชอบใช้เครื่องประทีนไหม และชอบสวมกระโปรงยาว ร้องเท้าเกี้ยวไม้ เนื่องจากเท้าของเธอนั้นขนาดใหญ่กว่าหญิงอื่นๆ นอกเหนือจากด้านรูปร่างหน้าตาแล้ว กริยามารยาทของนางยังเรียบร้อย เห็นได้จากเสียงฝีเท้าในการเดินที่เบา เสียงเกี้ยวไม้ที่นางสวมใส่ยิ่งทำให้เสียงฝีเท้านางไพเราะราวกับเป็นเสียงพิณ ไชซีขึ้นชอบการเล่นดนตรี ได้แก่ ขิม นอกจากนี้ยังได้รับการอบรมให้มีความสามารถด้านดนตรี วาดภาพ การเล่นหมากรุก ฟ้อนรำ เขียนโคลงกลอน รวมทั้งรู้จักจักรการ

เอาใจสามี เช่น การรินสุรา มีไหวพริบและความฉลาดเฉลียว ไชซีได้รับการกล่าวขานว่างามทุกอย่าง
ก้าว โดยเฉพาะทำไชซีกุมหัวใจเป็นท่าที่ถูกกล่าวขานมากที่สุด (ถาวร ลิกข โสศล 2554 : 61)

1.2.2 หวังเจาจิน

รูปที่ 3 ภาพวาดผู้หญิงนกกบินและหวังเจาจินตีคี่ผิผา

(ที่มา : http://xn--82czarg2c2ajs0dmoyt.blogspot.com/2013/08/blog-post_29.html)

รูปที่ 4 ภาพวาดหวังเจาจินตีคี่ผิผา

(ที่มา : <http://th.wikipedia.org/หวังเจาจิน>)

รูปที่ 5 ภาพถ่ายรูปปั้นแกะสลักหวังเจาจิน
และสูหนาทิมองโกเลีย

(ที่มา : http://go.taobao.com/area_128.htm)

ความงามของหวังเจาจินมีอนุภาพทำให้กบฏที่บ่อนทำลายที่บินผ่านมาเห็นนาง ลืมกางปีกบิน
แล้วตกลงมาจากฟ้า นางเป็นหญิงงามที่มีผิวเนียนสะอาด รูปร่างออรชร ดวงตากลมโต ใบหน้าและริม
ฝีปากแดงระเรื่อ นางชอบใช้เครื่องประทีนโคม รวมทั้งใส่ผ้าคลุมไหล่ที่มีการหูนเสริมให้ไหล่ดู
ตรง เนื่องจากนางเป็นคนไหล่ลาดตก หวังเจาจินมีเครื่องดนตรีคู่กาย คือ คี่ผิผา นอกเหนือจากการ
ตีคี่ผิผายังมีความสามารถในการขับร้อง กิริยามารยาทเรียบร้อย แต่ก็มีฉลาด กล้าคิดกล้าทำ
กล้าตัดสินใจด้วยตัวเอง และรู้จักการเอาตัวรอดได้ (ถาวร ลิกข โสศล 2554 : 67)

1.2.3 เดี่ยวเสียน

รูปที่ 6 ภาพวาดเดี่ยวเสียน

(ที่มา : <http://board.postjung.com/m/691264.html>)

รูปที่ 7 ภาพวาดเดี่ยวเสียน ตั่งโต๊ะ และลิโป้ ในตำนานหนังสือสามก๊ก

(ที่มา : <http://th.wikisource.org/wiki/ตำนานหนังสือสามก๊ก>)

เป็นหญิงงามที่มีความสามารถในการขับร้อง ฟ้อนรำ และดนตรี นางมักจะใช้ปิ่นปักผม และใส่ต่างหูหยก เพื่อปกปิดปลายใบหูที่เล็กและสั้น เดี่ยวเสียนเป็นผู้หญิงที่มีความเฉลียวฉลาด มีความรู้เรื่องดาราศาสตร์ มีความกตัญญู มีจิตรู้จักเอาใจสามี และอ่อนช้อยนุ่มนวล ความงามของ เดี่ยวเสียนทำให้ดวงจันทร์ยังต้องหลบอยู่หลังก้อนเมฆ ไม่กล้าที่จะออกมาประชันกับนาง (ถาวร ลิกข โกศล 2554 : 89)

1.2.4 หยางก้วยเฟย

รูปที่ 8 ภาพวาดหยางก้วยเฟย

(ที่มา : http://printhaha.blogspot.com/2009/05/blog-post_08.html)

รูปที่ 9 ภาพวาดหยางก้วยเฟยปรุงน้ำหอมจากดอกไม้ในสวน

(ที่มา : http://printhaha.blogspot.com/2009/05/blog-post_08.html)

รูปที่ 10 ภาพถ่ายรูปปั้นแกะสลักหยางก้วยเฟย ณ มณฑลชืออัน

(ที่มา : <http://sh-green.com/view.asp?id=526>)

เป็นหญิงงามที่มีรูปร่างแตกต่างไปจากหญิงงามคนอื่นๆ เนื่องจากนางมีรูปร่างอวบ และอยู่ในสมัยที่ผู้หญิงจะต้องมัดเท้า เท้าของนางจึงมีขนาดเล็ก การก้าวเดินของนางจึงมีลักษณะเป็นก้าวไหวทอ เป็นการก้าวเดินแบบแกว่งไกว นางมีผิวพรรณเนียน ผอมและคิ้วดำ ปากและแก้มแดง แต่งกายในสมัยนั้น นิยมรวบผมขึ้นสูง ติดเครื่องประดับบนศีรษะ สวมกระโปรงยาว มีสายคาดเหนืออก ชายผ้าคล้องไหล่ยาวลากพื้น นิยมแต่งหน้าโดยนำชาดมาทาแก้มให้มีสีแดง และนำสีเหลืองมาแต้มไว้ที่กลางหน้าผาก เขียนคิ้วสีดำและให้หางคิ้วชี้ขึ้น เนื่องจากมีกลิ่นกาย จึงชอบใช้เครื่องหอมทาตัวและมีความเชี่ยวชาญในการปรุงเครื่องหอม นอกจากความงามของรูปกายแล้ว หวางเจาจวินยังมีความสามารถในการแต่งกวีนิพนธ์ ขับร้อง ดนตรี และระบำในจังหวะเร็วตามจินตตะวันตก ซึ่งเป็นที่นิยมในสมัยนั้น นางเป็นผู้มีจิตรู้จักการเอาอกเอาใจสามี เช่น การรินและจิบสุรา ชอบแต่งกายและใช้เครื่องประทีนโคม เป็นต้น ความงามของหวางเจาจวินนี้ทำให้ออกโบทันที่เป็นนางพญาแห่งดอกไม้ยังไม่กล้าบานแข่งกับนางและหุบดอกลง (ถาวร ลีภขโกศล 2554 : 159)

1.2.5 การเปรียบเทียบความงาม

ตารางเปรียบเทียบความงามของลัทธิขงจื๊อในประวัติศาสตร์จีน

ความงาม	ลักษณะภายนอก					
	ใบหน้า	รูปร่าง	การแต่งกาย	เครื่องประดับ	ผิวพรรณ	อื่นๆ
ไซซี	สมส่วน ตาโต จมูกโด่ง	อรรชร	กระโปรงยาว รองเท้าเกี้ยวไม้	ใช้	ขาวเนียน	-
หวังเจาจวิน	ตากลมโต ใบหน้าแดง ระเรื่อ	อรรชร	ผ้าคลุมเสริมไหล่	ใช้	ขาวเนียน	-
เตียวเสียน	ไม่มีการ บรรยาย	อรรชร	ต่างหูหยก ปิ่นปักผม ชายแขนเสื้อห้อยยาว ผ้ารัดเอว	-	-	-
หยางกู่เฟย	ผมดำเงา คิ้วดำปลาย คิ้วชี้ขึ้น	อวบ	กระโปรงยาวมีสายคาด เหนืออก ชายผ้าคล้องไหล่ยาวลาก พื้น ไร้วผมสูงประดับเพชร	ทาแก้มและปากสี แดง แต้มสีเหลืองกลาง หน้าผาก	ขาวเนียน	ใช้เครื่อง หอม มัดเท้า

ตารางเปรียบเทียบความงามของลัทธิขงจื๊อในประวัติศาสตร์จีน(ต่อ)

ความงาม	ความงามเชิงกิริยาท่าทาง		ความสามารถ			ความไม่งาม
	การเดิน	อื่นๆ	การร้องรำ	ดนตรี	อื่นๆ	
ไซซี	เสียงเบา	จริต ปิดปากยิ้ม ชำเลื่องตา ทำหน้าอง	ได้	ได้ (จิมและ อื่นๆ)	เล่นหมากรุก เขียนโคลง กลอน	เท้าใหญ่
หวังเจาจวิน	-	เรียบร้อย	ได้	ได้ (ฉีผา)		ไหล่ตก
เตียวเสียน	อ่อนช้อย	จริต เล่นหูเล่น ตา ทำที่เล่นตัว	ได้	ได้	ดาราศาสตร์	ปลายโบหูสั้น และเล็ก
หยางกู่เฟย	ก้าวไหว ทอง	จริตช่วยวน ช่าง เอาใจ	ได้	-	แต่งบทกวี ปรุง เครื่องหอม	มิกัดนิ้ว

2. ทรรศนะคติเกี่ยวกับความงามของคนจีนจากลัทธิขงจื๊อ

2.1 ความงามที่เกิดจากรูปร่างหน้าตา

ความงามจากลักษณะภายนอกของลัทธิขงจื๊อแห่งประวัติศาสตร์จีน มีองค์ประกอบ ดังนี้ ๖ ข้อ ทั้งห้าข้อในไบหน่า ได้แก่ ตา หู จมูก ปาก และคิ้วจะต้องมีความสมดุล คือ ความยาวและความกว้างของไบหน่าต้องได้ขนาดเป็น 3 เท่าของความยาวจมูกและ 5 เท่าของความยาวของดวงตา ตามลำดับ ดวงตากกลมโต จมูกโด่ง ไบหน่าไม่ชี้คาง ทั้งแก้มและริมฝีปากมีสีแดงระเรื่อ ผมและคิ้วมีสีดำ ถิ่นนิยมในเรื่องรูปร่างของผู้หญิงที่เห็นได้จากหญิงงามทั้งสี่คนนี้ก็กลับมีความแตกต่างออกไปตามยุคสมัย กล่าวคือ ยุคชุนชิว (770-256 ปีก่อนคริสต์ศักราช) ยุคราชวงศ์ซัน (206 ปีก่อนคริสต์ศักราช - ค.ศ. 220) และยุคนานกั๋วหรือสามก๊ก (ค.ศ. 220-280) จะนิยมรูปร่างอวบงาม เหวอบางรูปร่างน้อย แต่ในยุคราชวงศ์ถัง (ค.ศ. 618-907) กลับชื่นชอบคนที่มีลักษณะอวบท้วม แต่อย่างไรก็ตามสิ่งที่ปรากฏให้เห็นเหมือนกันจากลัทธิขงจื๊อหญิงงามนี้คือการชื่นชมผิวพรรณที่ขาวและเนียนเหมือนกัน

2.2 ความงามที่เกิดจากการแต่งกาย

การแต่งกายของลัทธิขงจื๊อหญิงงามของจีนมีลักษณะที่คล้ายกัน คือ สวมชุดกระโปรงยาว มีผ้าคลุมไหล่ ส่วนข้อแตกต่างเป็นไปตามความนิยมในแต่ละยุคสมัย ได้แก่ เดี่ยวเสี้ยนอยู่ในสมัยสามก๊ก นิยมชายแขนเสื้อห้อยยาว ส่วนหยางก๊วยเพ็ชในสมัยราชวงศ์ถังนิยมใช้ผ้าคลุมไหล่ที่มีชายผ้ายาวลากพื้น ทั้งสองยุคมีความนิยมใช้ผ้ารัดเอวเหมือนกัน และยังมีการใช้ประโยชน์จากเครื่องแต่งกายในการปกปิดข้อค้อยในร่างกายและเปลี่ยนเป็นความสวยงามที่เพิ่มพูนเสน่ห์มากยิ่งขึ้น

2.3 ความงามที่เกิดจากการตัดแปลง

การแต่งกาย การใส่เครื่องประดับ และการใช้เครื่องหอมของลัทธิขงจื๊อหญิงงาม นอกเหนือจากการใช้ประโยชน์ให้เกิดความงาม ทั้งสี่คนยังตัดแปลงเพื่อใช้ประโยชน์ปกปิดความไม่งามด้วย ถึงแม้ทั้งสี่คนจะมีไบหน่าที่งดงาม แต่ก็ยังมีข้อบกพร่องบางส่วนของร่างกายที่ต้องปกปิด โดยใช้การตัดแปลงเครื่องแต่งกาย ได้แก่ ไชชีสวมใส่กระโปรงยาวเพื่อปกปิดเท้าที่มีขนาดใหญ่และหวังเจาจินสวมผ้าคลุมเสริมไหล่เพื่อปกปิดไหล่ตก การตัดแปลงในการใส่เครื่องประดับ ได้แก่ เดี่ยวเสี้ยนใส่ต่างหูหยกเพื่อปกปิดปลายใบหูที่เล็กและสั้น และการตัดแปลงโดยการใส่เครื่องหอม ได้แก่

หยางกู่เฟยใช้เครื่องหอมเพื่อปกปิดกลิ่นตัว นอกเหนือจากการคัดแปลงเพื่อปกปิดความไม่งามแล้ว ทั้งสี่คนยังนิยมใช้เครื่องประทีน โคมเพื่อเพิ่มความงามให้กับใบหน้าของตน ยุคสมัยที่เห็นได้ชัดที่สุดคือในสมัยของหยางกู่เฟยแห่งราชวงศ์ถัง นิยมการเขียนหางคิ้วให้ชี้ขึ้น และใช้สีเหลืองแต้มที่กลางหน้าผาก รวมทั้งยังมีการคิดค้นและริเริ่มการใช้เครื่องหอมด้วย (ถาวร ลิกข โกลศ 2554 : 263) นอกเหนือจากนี้ในสมัยราชวงศ์ถังมีประเพณีการมัดเท้าเกิดขึ้น จึงทำให้ในยุคสมัยนั้นเกิดอีกหนึ่งปัจจัยในการตัดสินความงามคือการมีขนาดเท้าที่เล็ก โดยเฉพาะเท้าขนาด 3 นิ้วเปรียบได้เหมือนดอกบัวทองคำอันล้ำค่าของผู้หญิง (บงกชกร จิตตะโสภี 2555)

2.5 ความงามที่เกิดจากกิริยาท่าทาง

ลักษณะท่าทางของทั้งสี่ยอดหญิงงามมีความอ่อนช้อย กิริยามารยาทเรียบร้อย การเดินต้องจะเดินเสียงเบาใ้มากที่สุด แต่ผู้ที่มีลักษณะการเดินที่แตกต่างจากคนอื่นๆคือ หยางกู่เฟยแห่งยุคราชวงศ์ถัง เนื่องจากในยุคสมัยนั้นมีประเพณีการมัดเท้าทำให้การเดินของผู้หญิงที่สวยงามจะต้องมีลักษณะเป็น “ก้าวไหวทอง” คือการเดินเอนตัวไปมาเหมือนก้าวดอกบัวที่ไหวไปมา นอกเหนือจากกิริยาและท่าทางการเดินแล้วทั้งสี่คนยังมีการแสดงออกท่าทางอย่างมีจริตเพื่อเอาใจสามี เช่น การรินสุรา การแสวงเล่นหูเล่นตาทำหน้าอัน การยั่วชวน เป็นต้น ซึ่งถือเป็นหนึ่งในหน้าที่หลักของภรรยา รวมทั้งการแสดงออกท่าทางอย่างมีจริตของผู้หญิงสวยจะยิ่งทำให้สตรีทั้งสี่ดูงดงามยิ่งขึ้นไปอีก

2.6 ความงามที่เกิดจากความสามารถ

สุนทรียศาสตร์เป็นความสามารถหลักที่ทั้งสี่ยอดหญิงงามต่างก็มีความสามารถทางด้านนี้ ได้แก่ การขับร้อง ฟ้อนรำ และเล่นดนตรีถือเป็นสิ่งที่ทั้งสี่คนมีเหมือนกัน แต่ความนิยมชมชอบของแต่ละคนแตกต่างกันออกไปตามความถนัดและช่วงเวลา เครื่องดนตรีชนิดเครื่องสายเป็นที่ได้รับความนิยมมากที่สุด โดยเฉพาะจิมและพิณ(พิผา) ซึ่งเป็นเครื่องดนตรีที่ผู้หญิงชนชั้นสูงและผู้หญิงที่ต้องเข้าวังจะต้องฝึกฝนให้เป็น นอกจากความสามารถด้านดนตรีแล้ว ทั้งไซซีและหยางกู่เฟยยังมีความสามารถด้านการแต่งบทกวีอีกด้วย การแต่งบทกวีทำให้ทั้งสองได้มีโอกาสแสดงสติปัญญาอันฉลาดหลักแหลมให้กับผู้ที่พบเห็นได้ชื่นชม นอกเหนือจากความสามารถด้านสุนทรียศาสตร์ยังมีการใช้ความสามารถด้านอื่นๆเพื่อให้ความงามดูเด่นชัดมากขึ้น เช่น เตียวเสียนมีความรู้ด้านดาราศาสตร์ จึงคำนวณช่วงเวลาตอนดวงจันทร์เปล่งแสงเต็มที่และใกล้จะเลื่อนลับไปหลังก้อนเมฆ เมื่อ

นางออกมาร่ำยาแสงจันทร์จึงส่องประกายทำให้นางคูโคเคเด็นและสวยงามยิ่งขึ้น อีกทั้งเมื่อก่อน เมฆบดบังดวงจันทร์ก็ทำให้นางได้รับการขนานนามว่างามจนพระจันทร์ต้องหลบ เป็นต้น

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าการมองความงามของผู้หญิงตามทฤษฎีของคนจีน ไม่ได้มองแต่ความงามด้านรูปร่างหน้าตาเพียงเท่านั้น แต่ยังปรากฏทฤษฎีอีก 4 ประการ ได้แก่ ความงามที่เกิดจากการแต่งกาย การตัดแปลง กิริยาท่าทาง และความสามารถ แต่อย่างไรก็ตามถึงแม้ ไชซี หวังเจาจิน เตียวเสียน และหยางกู่เฟยจะถูกมองว่าเป็นสุดยอดหญิงงามในประวัติศาสตร์จีน แต่ก็มีกรกล่าวถึงความไม่งามของแต่ละคน แสดงให้เห็นว่าทฤษฎีคติความงามในแบบของจีน มองตามหลักธรรมชาติ คือ ความสมบูรณ์แบบ ทุกสิ่งที่มีข้อดีย่อมมีข้อบกพร่องแฝงอยู่ด้วย ดังเช่นสุดยอดหญิงงามแห่งประวัติศาสตร์จีนถึงแม้จะได้รับคำยกย่องขนานนามในคำยความงามที่เป็นเลิศ แต่ก็ยังคงมีความไม่งามปรากฏอยู่ด้วย

อภิปรายและสรุปผลการศึกษา

ความงามของสุดยอดหญิงงามเป็นความงามที่มีความเกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์ของจีน โดยความงามมีอิทธิพลหลายประการ ได้แก่ ความงามที่เป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติ อย่างไชซีหญิงงามผู้ใช้ความงามกอบกู้ประเทศชาติ หวังเจาจินหญิงงามผู้ใช้ความงามเสียดสะคนเพื่อปกป้องแผ่นดินจากการถูกรุกราน และเตียวเสียนหญิงงามผู้ใช้ความงามกำจัดผู้คิดการกบฏต่อประเทศ ในทางกลับกันความงามที่เป็นภัยต่อประเทศ ได้แก่ หยางกู่เฟยหญิงงามผู้ใช้ความงามทำให้อัศวินยี่หลู่มลงจนชาติล่มสลาย แต่อย่างไรก็ตามความงามของสุดยอดหญิงงามทั้งสี่ก็ทำให้ผู้คนหลงใหล และมีการเล่าขานต่อกันมาเป็นเวลายาวนาน ทฤษฎีคติของคนจีนเรื่องความงามของผู้หญิงที่ปรากฏอยู่ในสุดยอดหญิงงามทั้งสี่กล่าวได้ว่าไม่ได้มองความงามแค่เพียงรูปร่างหน้าตาภายนอก เช่น ความสมดุลของอวัยวะห้าประการ ผิวพรรณ และรูปร่างเท่านั้น แต่ยังดูอีก 4 ประการ ได้แก่ ความงามที่เกิดจากการแต่งกาย เช่น ในยุคสามก๊กสวมเสื้อที่มีชายแขนห้อยยาว ยุคราชวงศ์ถังสวมผ้าคลุมไหล่ที่มีชายผ้ายาวลากพื้น เป็นต้น ความงามที่เกิดจากการตัดแปลง เช่น การมัดเท้า การใช้เครื่องประทีน โนม เป็นต้น ความงามที่เกิดจากกิริยาท่าทาง เช่น ความเรียบร้อยอ่อนหวาน เป็นต้น และประการสุดท้ายคือ ความงามที่เกิดจากความสามารถ เช่น การขับร้องฟ้อนรำทำดนตรี เขียน

โคลงกลอน เป็นต้น ทรรศนะคติด้านความงามมีความแตกต่างกันไปตามแต่ละยุคสมัย การตัดสินความงามจึงเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับเวลาและสังคม สุดท้ายแล้วการมองความงามในแบบของจีนไม่มีความงามใดที่สมบูรณ์แบบ ถึงแม้จะรูปโฉมงาม แต่งกายงาม กิริยางาม และมีความสามารถ แต่ก็ยังต้องมีส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายที่ไม่งดงาม

จะเห็นได้ว่าตามทรรศนะคติของคนจีน ความงามของสี่ยอดหญิงงามแห่งประวัติศาสตร์จีน ไม่ได้ถูกกล่าวขานแต่เพียงความงามจากรูปลักษณ์ภายนอกเท่านั้น แต่ยังคงมองลึกลงไปถึงความงามจากภายใน ทั้งกิริยา วาจา และความสามารถ ปัจจัยเหล่านี้ทำให้หญิงงามทั้งสี่กลายเป็นสี่ยอดหญิงงามแห่งประวัติศาสตร์จีนที่ได้รับการกล่าวขานมานานนับพันปี

บรรณานุกรม

[หนังสือ]

ถาวร ลิกขโกศล. สื่อยอดหญิงงามผู้พลิกประวัติศาสตร์จีน. กรุงเทพฯ : สร้างสรรค์บุ๊คส์,
2544.

เลียง เสถียรสุด. ประวัติวัฒนธรรมจีน. กรุงเทพฯ : ชมรมเด็ก, 2544.

อดุลย์ รัตนมันเกษม. ไซซีผู้พลิกชะตาแผ่นดิน. กรุงเทพฯ : แสงดาว, 2553.

อดุลย์ รัตนมันเกษม. เดียวเดียวผู้พลิกกายกำจัดกังจีน. กรุงเทพฯ : แสงดาว, 2553.

อดุลย์ รัตนมันเกษม. เรื่องเพศในวัฒนธรรมจีน4,000ปี. กรุงเทพฯ : สุขภาพใจ, 2548.

อดุลย์ รัตนมันเกษม. หยั่งกู่เฟยผู้สร้างตำนานรักฮ่องเต้. กรุงเทพฯ : แสงดาว, 2553.

อดุลย์ รัตนมันเกษม. หวางเจาจินภาพสะท้อนนโยบายอับปัญญา. กรุงเทพฯ : แสงดาว ,
2553.

[บทความวิจัย]

บงกชกร จิตตะโสภี. (2555). “วัฒนธรรมทางเพศในราชสำนักของชาวจีนโบราณ”. มหาวิทยาลัย
ศิลปากร : คมกฤษ อุยเต็กเก่ง.